

La caiguda definitiva de Puigdemont

written by Llorenç Prats | 11 de març de 2022

Enguanyasses, a la llibreria ONA s'ha presentat el darrer llibre de Clara Ponsatí. Hi descriu un periple viu i real de la seva experiència tractant els polítics catalans d'ençà del primer d'octubre de 2017, en especial. La seva independència personal, deslligada de la rígida estructura dels partits dominants, li permet obrir-se pas entre la mediocritat imperant de l'escena política catalana, tal com la descriu. Una escena sense ambició, acomodada, trista i només d'anar fent.

Durant la presentació del llibre, com ja havia comentat altres vegades, va emfasitzar que els partits, únicament com maquinàries electorals dins de la dinàmica espanyola, ja no són eines "útils", i esdevenen en gran manera el principal escull per representar i impulsar els anhels dels catalans. O com també diu, en la mesura que hi ha els partits darrere l'acció del Govern, aquest queda "segrestat" per les seves estratègies electorals dins del marc espanyol.

La presentació va comptar amb les preguntes directes de Jaume Barbeta i Andreu Barnils, i del públic assistent. Com sovint passa en el debat obert sobre l'abast del referèndum d'autodeterminació de Catalunya, es va comentar la versemblança suposadament real de "l'amenaça de violència espanyola a Catalunya". Un tema recurrent, atès que és l'argument principal que Marta Rovira (ERC) i Carles Puigdemont (PDeCAT/JxCat) han exposat sovint per no fer res i anar-se'n quan Espanya va decidir intervenir administrativament l'autonomia política catalana i deixar els catalans sense lideratge ni cap concreció.

Després es va saber que "no hi havia res preparat" i que "les

estructures d'estat només hi eren en els papers". Uns arguments que ara ressonen com excuses del que sí que es podia fer simplement actuant amb fermesa democràtica i convicció nacional. I és que per Clara Ponsatí, la independència de Catalunya és possible, viable, justificada i factible. Com ho creuen una gran majoria de catalans que revaliden a les urnes les propostes independentistes, fins al punt d'esdevenir majoritàries (fins a un 52%).

L'exili dels polítics catalans té diverses cares i la de Clara Ponsatí sobresurt per la seva contundència i claredat. Segons s'ha pogut anar veient de les seves declaracions, no comparteix la visió de Carles Puigdemont quan va renunciar a defensar el resultat del referèndum d'autodeterminació perquè ell "ja sabia quin seria el resultat" de fer-ho. Primer pel simple fet que era només una hipòtesi més i, en segon lloc, perquè ajorna una decisió que com a poble s'ha d'acabar assumint. Evitar aquestes aproximacions han fet que ella es desvinculés del consell de govern del Consell per la República, com va manifestar públicament.

No es pot continuar enganyant a tants catalans, amb projectes de distracció, quasi de divertiment, quan els reptes que com a poble tenim són cada dia més urgents. Cada dia que passa sense organitzar la independència, tot és més complicat, tal com l'escenari ucraïnès demostra, ja que condiciona, encara més, la legítima lluita independentista dels catalans. Fa quatre anys no hi era aquest condicionant, segons el que es va discutir obertament i superant la persistent retòrica victimista de l'exili i dels indultats que ja ningú vol sentir.